

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 17 listopada 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco – Hiszpania) – María Pilar Plaza Bravo/Servicio Público de Empleo Estatal Dirección Provincial de Álava

(Sprawa C-137/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Dyrektywa 79/7/EWG — Artykuł 4 ust. 1 — Równe traktowanie pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, w przeważającej części będący pracownikami płci żeńskiej — Uregulowanie krajowe przewidujące maksymalną wysokość świadczenia z tytułu bezrobocia — Uregulowanie odwołujące się, w celu ustalenia tej wysokości, do relacji między czasem pracy pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy a czasem pracy pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy)

(2016/C 038/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: María Pilar Plaza Bravo

Strona pozwana: Servicio Público de Empleo Estatal Dirección Provincial de Álava

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego nie sprzeciwia się, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w celu obliczenia wysokości świadczenia z tytułu całkowitego bezrobocia przysługującego pracownikowi w związku z utratą jego jedyne zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy do ustawowej maksymalnej wysokości tego świadczenia stosuje się współczynnik redukcyjny odpowiadający procentowemu udziałowi czasu pracy pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy w stosunku do czasu pracy porównywalnego pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 1.6.2015.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 23 października 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa – Portugalia) – Cruz & Companhia Lda/Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP), Caixa Central – Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo CRL

(Sprawa C-152/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Artykuł 4 ust. 1 i art. 13 — Rozporządzenie (EWG) nr 2220/85 — Artykuł 19 ust. 1 lit. a) — Warunki zwolnienia zabezpieczenia ustanowionego w celu zapewnienia zwrotu zaliczki — Przesłanki przyznania refundacji — Solidna i właściwa jakość handlowa wywożonych produktów — Uwzględnienie w celu przyznania refundacji okoliczności faktycznych ustalonych przez właściwy organ w wyniku kontroli, która ma miejsce po faktycznym wywozie i odprawie celnej produktów — Wykładnia wyroku Cruz & Companhia (C-128/13, EU:C:2014:2432))

(2016/C 038/28)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cruz & Companhia Lda

Strona pozwana: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP), Caixa Central – Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo CRL

Sentencja

Artykuł 19 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń w odniesieniu do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3403/93 z dnia 10 grudnia 1993 r. należy interpretować w ten sposób, że ustanowiona przez eksportera w celu zapewnienia zwrotu zaliczki otrzymanej na poczet refundacji wywozowej gwarancja może zostać uruchomiona w przypadku gdy w wyniku kontroli przeprowadzonej po faktycznym wywozie i odprawie celnej odnośnych produktów ustalono, że któraś z pozostałych przesłanek przyznania tej refundacji, w szczególności przesłanka dotycząca solidnej i właściwej jakości handlowej wywożonych produktów, przewidziana w art. 13 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1829/94 z dnia 26 lipca 1994 r., nie jest spełniona.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Openbaar Ministerie/ A.

(Sprawa C-463/15 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Artykuł 2 ust. 4 i art. 4 pkt 1 — Warunki wykonania — Krajowe prawo karne uzależniające wykonanie europejskiego nakazu aresztowania, oprócz wymogu podwójnej odpowiedzialności karnej, od warunku, żeby zarzucany czyn był w świetle prawa wykonującego nakaz państwa członkowskiego zagrożony karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o górnej granicy co najmniej 12 miesięcy)

(2016/C 038/29)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strona pozwana: A.

Sentencja

Artykuł 2 ust. 4 i art. 4 pkt 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby przekazanie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania było uzależnione w państwie członkowskim wykonującym nakaz nie tylko od warunku, żeby czyn, w przypadku którego wydany został europejski nakaz aresztowania, stanowił przestępstwo w świetle prawa tego państwa członkowskiego, ale również żeby był on w świetle tego samego prawa zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 12 miesięcy

⁽¹⁾ Dz.U. C 363 z 3.11.2015